Текла зеленою долиною жвава синя річечка. Замість моста через неї було перекинуто вузеньку кладочку, якою заледве одна людина могла перейти.

Ось на цій кладочці зустрілися одного погожого дня два цапики. Один, біленький, свійський, довго пасся на крутому березі річки, і йому обридла трава, закортіло посмакувати листям кущів, що росли на леваді. А другий, рудий, дикий, хотів вилізти на гору, до своїх родичів.

Отож як зустрілися вони на кладці, білий цапик і каже гречно:

— День добрий, любий мій. Даруй мені, але нам тут не розминутися. Будь ласка, біжи назад, дай мені перейти, а потім і ти перейдеш.

— День добрий,— відповідає рудий,— але я не збагну, чому мушу вертатися я, а не ти.

— Бо я перший ступив на кладку...

— Ні, то я перший! Ти ще тільки підходив, коли я був уже на кладці.

— Далебі, ти недобачаєш, бо якби мав добрий зір, не казав би так. Я перший зійшов — я й перейду перший. А до того ж знай — ти мені не рівня!

— Не рівня? А то чому?

— Хоч би тому, що я не дикун, як ти. Я шляхетного роду, отже всюди маю першенствувати.

— Шляхетнішого за мій рід не буває! — гордовито відказав рудий.— Ми завжди здорові та дужі. Ми їмо гірські трави й п'ємо кришталеві

джерельні води. Ми мчимо високими горами разом з вітром; нас не лякає ні дощ, ані сніг. Та звідки все те тобі знати, як ти народився й живеш у хліві?

І дикий цапик зневажливо посміхнувся.

— Так, у хліві, в затишку й теплі! — вигукнув білий, не тямлячися з гніву.— Ану геть, дай пройти!

— Ба ні! Спершу я перейду! — затявся рудий.

— Ниций, невихований цаписько! Що за лиха година мене з тобою звела! — шаленів білий.

— То дай мені дорогу, як ти вихований!

— Тобі не поступлюся! Та чи таке десь чувано, щоб цап шляхетного роду давав дорогу нікчемам? Поглянь лишень на мою шерсть — яка вона довга та тонка! А як блищить! Справжнісіньке руно! А які в мене вуха! А сережки!

— Ти краще подивись на мої роги, які вони міцні та гострі!

— Е, що там довго балакать! Уступися!

— Ти уступися!і

— Я перший став на кладку!

— Ні, я!

— Я, я, я! І я кращий за тебе!

— Ні, я! Далеко куцому до зайця!

— Повертай назад!

— Не поверну!

— І я не поверну! Трах-тара-рах!

Зійшлися цапики посеред кладки, пхнули один одного рогами раз. другий, та й... шубовсть у воду! Добре, що вміли плавати, то врятувалися. А якби не вміли?..